

MMS OD GOSPODINA MURAKAMIJA¹

Jedno kraće vreme, pre dve-tri godine, imao sam devojkicu – Kamile – koja je bila zaposlena u putničkoj agenciji. Oduvek sam bio lud za ženama koje rade u putničkim agencijama. One su objektivne, razložne, ljubazne i požudne kao u ajmokcu „bernez“: kao da vam je neko sipao neki nepoznati aromatični sastojak u klopku.

To se može videti već po njihovom osmehu. Nije previše razvučen, ali ni premali. Samo senka tajnovitosti.

Prvi put kada sam video Kamile, pomislio sam: Maldivi. Mora da se upravo vratila s Maldiva, prosto zrači tim pretoplim ostrvima.

Kada kažem Maldivi, mislim na tropski fermentisani med, dok kaplje, sladak i mlak.

Pokazalo se da ipak da je zračila Šri Lankom. Da ne kažem Bangladešom. Vratila se s letovanja s nekom već bivšom ljubavi. Ako sam i omanuo, nisam mnogo: Šri Lanka je najbliži sused Maldivima.

Kamile se preselila kod mene i u moj francuski krevet dva dana posle.

Pokazalo se da sam bio u pravu: Kamile je u stvari bila lèvak s medom. Ili pre ćup. Mòre, kanta. Jamčim za ono o ajmokcu.

Kada je Kamile ležala raskrečena preko mene, njeni sokovi su mi curili na lice, polako i vrelo kao s ivice samoga pakla. Zamišljao sam da je na tropskom nebu nastala neka rupa. Lizao sam ostatke slasti sat ili dva.

Ona je za to vreme ležala i dahtala i pumpala me. Tako je sama to zvala. Pumpala me je i pumpala, a između pumpanja povremeno bi stegla usta tako snažno da vazduh nije mogao da prođe. Posle sat i po do dva, bio sam lagan kao balon. I onda bih eksplodirao.

I Kamile bi se skljkala preko mene i ja bih utonuo u njena medna tropska usta, daveći se u njenoj aromi. I zanesvestio bih se.

Tako reći nismo mrdali iz tog stana jedno šest nedelja. Na kraju sam počeo da razmišljam da ga izlijem u gipsu. Da, moga đoku, jeste. Kamile je, pak, predložila da ga stavi u špiritus, da ga iscrpi do kraja.

Putnička agencija je imala velike planove za uzbudljiva putovanja u Okinavu, Tokio i Hokaido, drugim rečima da se prokrstari čitav Japan od juga do severa.

Ali, ja odoh u šetnju Tivolijem. Sam samcat. U ustima sam i dalje osećao ukus tropskih predela. U glavi mi je lupalo. Morao sam da sednem svakih trideset metara na prvu klupu zbog bolova u međunožju. Meni je vala dosta, rekao sam sâm sebi. Nikad više. Dosta sam prcao. Baciću se na posao. Život na radnom mestu je u stvari jedino pravo oslobođenje od seksualnog života.

Odjednom eto ti Kamile preda mnom.

¹ Iz zbirke *Usred sjajne noći*, Gildendal, 2011. (Prim. prev.)

Za trenutak sam pomislio: gde li sam je već video? Evo pošteno, odavno je bogami nisam video u suknji i kockastim čarapama.

– Evo ja ustadoh s tvog francuskog kreveta – reče Kamile.

– I sada si došla da me odvučeš natrag? – rekao sam naježivši se.

Zavrtela je glavom.

– Naprotiv, hoću da ti obećam nešto: nećeš me pipnuti ama četiri sedmice. A neću ni ja tebe. Ti jednostavno sve shvataš doslovno, to s jebanjem.

Smesta sam joj stegao ruku da zapečatimo naš dogovor.

Nas dvoje bejasmno mnogo srećan par kada smo zatim tog dana seli da ručamo u Kineskom tornju u Tivoliju.

– Uostalom i ne zove se više Kineski toranj – rekla je Kamile – sada se zove Japanski toranj.

– Da li je tvoja agencija morala da plati za tu promenu? – pitao sam.

Pogledala me je podrugljivo.

– Kada su ga podigli 1900. godine zapravo se zvao Japanski toranj – rekla mi je. – To s kineskim je pogrešno narodno verovanje. Ali sada je ta greška vala ispravljena.

Zabacio sam glavu i zablenuo se u prav i napicanjen toranj s krovom pagode.

– Vaistinu više izgleda japanski – rekao sam.

* * *

Pokazalo se da moja ljubavnica zahteva da se obećanja poštuju.

Prva četiri dana sve je išlo dobro. Radio sam od jutra do mraka. I đoka mi se zdravo odmorio. Zapovesti su samo kuljale. Noću sam spavao kao da su me mlatnuli toljagom. Mišlio sam: sada si brajko izlečen jednom za svagda.

Petog dana probudio sam se s nepojmljivom erekcijom. Zaista sam mislio da je u moj francuski krevet uspuzalo neko biće, neki osmi putnik. Kao neki obučarski čekić ili mali gardista u crvenom mundiru. Ili šta ja znam, nešto je dakle, dežuralo, između mene i Kamile.

Pokušao sam da ga izbubetam onako pod ćebetom, ali se on pomerao svaki put kada bih se ritnuo. Na kraju sam skontao da to mora da je moje rođeno.

Ali više mi nije bio poznat. Postao je tanji, a glavić je postao i tvrđi i čoškastiji, kao da je zapravo preuzeo oblik onoga što se danas zove Japanski toranj u Tivoliju.

Takođe mu se i izraz u licu promenio, kao da je postao malo bezličniji.

Seo sam i uzeo ga u ruku. Osećaj je bio nepoznat, bio je nesavitljiv i gladak, sjajio se kao da je namazan nekim egzotičnim uljem.

Kada se Kamile probudila, pružio sam joj ga.

– Ma, beži, bre – rekla je – seti se šta smo se dogovorili.

– Hajde ga opet pogledaj – rekao sam – zar uopšte možeš da ga prepoznaš?

– Naravno da ga poznajem – odgovorila je – ali pogled joj se prikovao za njega ipak na drugačiji način.

– Ja prosto ne mogu da ga prepoznam – rekao sam ja.

– Nećeš me nagovoriti da ga pipnem – rekla je Kamile i zablenukla se u njega tako intenzivno kao nikada pre. Zurila mu je pravo u lice.

– Pomeri kožicu malo gore-dole – rekla je.

Uradio sam kako je zapovedila.

Kamile se ugrizla za usnu. Na trenutak je pružila ruku prema njemu, ali onda ju je povukla.

– Svejedno šta kažeš, nećeš me nagovoriti da ga taknem – rekla je.

– Ali šta ako on više nije moj? – pitao sam.

– I, šta onda? – rekla je, ne dižući pogled s njega.

– Onda nema veze ako ga dirneš.

– Kako uopšte možemo da budemo sigurni da nije tvoj? – upitala je Kamile ne skidajući oči s njega.

– Izgleda skoro pa japanski – prošaputala je.

Počeo sam da se malčice tresem. Što više se Kamilina svest skupljala oko mog novog i nepoznatog uda, to mi je telo više drhtalo.

Odjednom je Kamila zažmurila. Ispustio sam glasan uzdah razočaranja, ali to ju je samo nateralo da opet otvori oči, i sada je zurila tako prodorno i zabezeknuto da su joj se usta razjapila oči ispunile suzama.

U istom trenutku ja sam eksplodirao. Kamilino lice postalo je vlažno i sjajno, i ona se smejući olizala oko usta.

– U stvari mislim da je Japanac – prošaputala je.

* * *

Sutradan je Kamile rekla da proveravaju egzotično putovanje za Japan u agenciji.

– Tamo ćeš moći da vidiš – rekao sam.

– Da vidim šta?

– Da ovaj dole nije više moj.

– A čiji bi bio?

– Ne znam – odgovorio sam. – Možda pripada nekom od tvojih kontakata u Tokiju.

– Gospodin Murakami – rekla je Kamile – s njim razgovaram telefonom.

– Isprobaj ga – rekao sam.

– Ma, nećeš me nagovoriti da ga pipnem – rekla je Kamile.

– Zamisli da je to tvoj mobilni i da ga uzimaš da telefoniraš u Tokio. Gospodinu Murakamiju.

Otkopčao sam pantalone, polako i lukavo, dok sam gledao Kamilu pravo u oči.

– Uopšte ne moraš da ga gledaš. Ne moraš ni da ga pipaš. Samo ga pažljivo podigni jastukom sa troseda. I pričaj mu.

Mogao sam da vidim da se u Kamili sve tumba. I htela je i nije htela.

– Dobro, mogu valjda da stavim jastuk pod njega a da ne prekršim naš dogovor – promrmrljala je.

Postavio sam joj ga pravo pred lice. Glavić mu se oklembesio, ali čak i u tom stanju izgledao je nepoznato i nekako osebnostno.

– Zar ne možeš da vidiš da ima koso oko? – prošaputao sam.

– Koso? – uzvratila je šapatom Kamile zureći u njega.

– Oko je postalo japansko – rekao sam.

Kamile je uzela jastuče i grubo ga stavila ispod onoga što sam pružio prema njoj. Stisnula je zube i izgledala baš besno.

– Mogu li dobiti gosin Murakamija? – rekla je Kamile ledenim glasom mom japanskom...

U tom se on diže. Vitak, dug i ćoškaste glave, baš kako ga pamtim iz poslednjeg viđenja.

– Evo vidiš – uskliknuo sam – on sluša, uopšte nije moj. To je, bre, gosin Murakami.

– Da li je to stvarno gosin Murakami – prošaputala je Kamile.

Klimnuo je čitavom dužinom, pomerio se gore-dole u malim, ljubaznim trzajima, kao što se Japanci mrdaju kada se sretnu a nisu se sto godina videli.

– Daj ruku – rekoh.

– U Japanu se ne rukuju – rekla je Kamile.

– Bezveze – rekoh – Japanci neće da povrede osećanja Evropljana. A Evropljani se rukuju.

Kamile je podigla ruku i polako je približila prema drhturećem tornju pred njom.

– Možeš li da opaziš koliko je gosin Murakami poplaveo od želje da te pozdravi? – pitao sam.

Utom ona čvrsto sklopi šaku oko njega.

Viknuo sam tako glasno kao da me je prvi put u životu neko pipnuo. Kamile je zurila u njegov veliki glavić kosog oka, štaviše, u neverici ga je šćepala još čvršće.

I onda je on eksplodirao.

– Sada ti verujem – rekla je Kamile zadovoljna izgleda – tako brzo ti nikada nisi svršavao.

– Gosina Murakamija je sigurno mnogo pritislo – rekao sam.

– I zvuči mi kao devac kad pričam s njim mobilnim – rekla je ona.

– Ali sada treba da ga uputiš – prošaputao sam – sada treba da upozna sve krajeve i ćoškove.

Kamile me pogleda.

– Ovo parče ovde pripada gosinu Murakamiju, to ću da upoznam. Ali ti i nadalje ima da se držiš dalje od mene – odlučila je.

– Da li ste i vi za to, gospodine Murakami? – upitao sam, malčice formalno.

Japanski toranj se na trenutak pridigao iz svog položaja za odmor i klimnuo.

– Mislim da Murakami najviše voli da počne u francuskom krevetu – rekao sam – seti se kako je neiskusan u ovim stvarima.

Kamile je pošla prva. Pa se polako skinula.

Pobrinuo sam se da oko gosina Murakamija držim u pravom pravcu dok mi se moja draga svlačila.

Prvo je razotkrila svoje lepe grudi. Podigla ih je pa ih je meko i polagano ispustila zureći pravo u Murakamijevo oko.

Bila mi je užasna frka da upravljam japanskim tornjem. On je reagovao kao da je bio svedok zemljotresu, morao sam da ga šćepam oko korena da mi se ne bi otrgao od tela.

– Pažljivo, Kamile – povikao sam – pažljivo.

To je nateralo Kamilu da klekne preda mnom i da podigne levu bradavicu prema vrhu tornja.

Stegao sam ga za koren, osetivši se kao da me je zahvatila oluja.

Onda je Kamile podigla desnu bradavicu i pažljivo je pritisla između usana gospodina Murakamija. Čije je koso oko sada najviše ličilo na halapljiva usta.

Oklevao sam i pozeleo da se uhvatim za nešto zbog oslonca.

– Nemoj da me pipaš, lažovčino jedna – viknula je Kamile.

– Oh, ne – viknuo sam ja – oh ne, oh ne.

– Dalje šape od mene i pusti gosin Murakamija da mi poljubi bradavicu.

Pritisnuo sam japanski toranj o grudi moje drage i pošteno da kažem osetio sam ih oboje, i Kamilu i Murakamija. U istinskom značenju reči, plovio sam spavaćom sobom, i pre nego što sam se osvestio, toranj je eksplodirao i rasprsnuo se po Kamilininim grudima i vratu, a ona je zažmurila i uživala kao da je to japanska rakija ili kandirano voće.

* * *

Sutradan se Kamile rano vratila iz putničke agencije.

– Moram malo da radim kod kuće – rekla je.

– Gospodin Murakami – rekao sam.

– Kako si samo pogodio – reče Kamile – danas treba naime da nauči još nešto malo o turizmu.

Osetio sam kako se Murakami već pomerio.

– Raskopčavaj se – reče Kamile, i kada sam raskopčao pantalone, hitro ga je uzela u ruku i odmerila.

– Imaš pravo – rekla je – to je stvarno gosin Murakami.

Uspeo sam samo u magnovenju da se začudim toj njenoj sigurnosti u sudu, jer u isti mah se podigao i japanski toranj sa svojim krovom kao u pagode, i sa svojim finim rezbarijama.

– Još ne zna šta je sve propustio – rekao sam.

– E, sada će da vidi – rekla je Kamile i smakla haljinu do pojasa.

– Biste li videli pupak moje voljene, gospodine Murakami?

Toranj se malo ispružio.

– Biste li videli dva guza moje voljene?

Odjednom, iz tornjeve glave izbi sitna kap.

Kamile se dirnuto nasmešila, okrenula se i polako smakla gaće, ali samo malo.

Sada je toranj počeo da raste, mirno i tvrdoglavo.

– A njen žbun, gospodine Murakami?

Toranj je počeo da se trese kao da pod njim podrhtava zemlja.

– Tvoj žbun, Kamile – rekao sam.

Kamile je rukama raširila guzove. To je učinila polako kao da svaka dlaka treba da dobije dozvolu da se razvije pre nego što se na njenoj svetloj puti pokaže sledeća.

– Njene stidne usne, senku njene rupe, gospodine Murakami?

Toranj se ponosno zavrteo. Polako sam ga odneo do Kamilinog toplog otvora.

– Ne zaboravi da samo gosin Murakami ima pristup – prošaputala je Kamile.

Toranj je polako utisnuo svoj glavić u moju voljenu.

– Koja glava, kakav krov kao u pagode – stenjala je Kamile – zamisli koliko mnogo ljudi može naći tu sklonište za vreme istočnoazijskog pljuska.

– Neka lije, Kamile – viknuo sam – neka kiša padne na gosin Murakamija, siguran sam da će mu se svideti.

Kamili nije trebalo dva puta reći. Podigla je glavu i zabacila je glavu i njeno telo je usisalo gospodina Murakamija kao da je htela da potopi i Okinavu, Tokio i Hokaido u svom međunožju.

Vrtela se oko tornja i toranj je rastao, bar sam ja tako sećao, ja, koji sam bio njegov čuvar.

– Je li vam stvarno prvi put, gospodine Murakami? – prošaputao sam gotovo bolno dok sam stajao u podnožju tornja.

On nije imao vremena da odgovori jer je otvorio krov u obliku pagode i otposlao starojapanski praznični vatromet u Kamilin noćni svod.

Kamile se skljkala na krevet. Između njenih guzova i nogu sijalo je i svetlucalo.

– Bilo mi je veliko zadovoljstvo da vas upoznam, gospodine Murakami – prošaputala je Kamile.

– I zamisli samo odakle je došao – prošaputao sam ja.

– I kako sve savršeno oblikuje – prošaputala je Kamile – kao najfinijim perom za tuš, jedan, dva, tri – i četiri – i pet, i crtež je gotov.

* * *

Dok je Kamile ležala i dremala, spopalo me je da zavučem ruku u njenu tašnu koju nosi na posao u agenciju, i koju je bacila sa strane pored kreveta.

Izvukao sam presavijeni list papira formata A4 i ispravio ga.

To je bila oštra fotografija japanskog tornja gospodina Murakamija. Nije bilo sumnje. Poznavao sam ga do u detalje.

Ispod je pisalo: primer šta sve mogu naši napredni kompjuteri i sistemi za skeniranje. Preneto optimalnom multimedijalnom porukom – MMS-om. S poštovanjem, A. Murakami, Tokio Imperijal Elektroniks.

Kada sam podigao pogled s isprintanog MMS-a, upiljio sam se u Kamiline oči. Posmatrala me je veoma srdačno, štaviše dirnuto.

– Gospodin Murkami mi poslednjih nedelju dana svakodnevno šalje po jedan novi MMS. I svakog dana je toranj snimljen pod novim uglom. Je l' da da je to slatko? – upitala me je.

Klimnuo sam, a obrazi su mi se zažarili.

– Znaš li da kažu da se on topi kada eksplodira, znaš li to? – pitala je Kamile veoma direktno.

– Ko to kaže? – prostenjao sam i protiv volje.

– Japanci, bogamu – odgovorila je moja draga – Japanci kažu da se topi. Zar to nije lepo?

Pogledao sam Kamilu u oči, pogledao sam njeno telo koje se na krevetskom čaršavu ocrtavalo jasno kao na nekoj fotografiji.

– Jednog dana oboje ćemo se istopiti – rekao sam, ali nikada nisam uspeo da shvatim odakle je došla ta rečenica.

Ali Kamile je klimnula.